



# AGVETŐ



A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

## JÉZUS SZÜLETÉSE SZENT LUKÁCS SZERINT (LK 2,1-20)



Abban az időben Augustus császár rendeletet bocsátott ki, hogy számlálják össze az egész földkerekséget. Ez az első népszámlálás Quirinusznak, Szíria helytartójának idejében történt. Elment mindenki a saját városába, hogy följegyeztesse magát. József Dávid házából és nemzetségéből származott. Elment tehát Galilea Názáret nevű városából Dávid városába, a judeai Betlehembe, hogy följegyeztesse magát Máriával, feleségével együtt, aki áldott állapotban volt. Miközben ott tartózkodtak, elérkezett Mária szülésének napja. Megszülte elsőszülött fiát, pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson.

Azon a vidéken pásztorok tanyáztak kinn a szabadban és éjszaka őrizték a nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr anyala és az Úr dicsősége beragyogta őket. Nagyon megijedtek. De az angyal bátorította őket: "Ne

féljete! Nagy örömet hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve." Hirtelen nagy mennyei sereg vette körül az angyalt.

Dicsőretet énekeltek az Istennek: "Dicsőség a magasságban Istennek,

És békesség a földön a jóakarátú embereknek." Miután az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így biztatták egymást: "Menjünk át Betlehembe! Hadd lássuk a történeteket, amiket az Úr hírül adott nekünk." Odasiettek és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisdedet. Miután látták, elhíresztelték azt is, amit már előbb megtudtak a gyermekről. Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok elbeszélésén. Mária pedig szívébe véste szavaikat és el-elgondolkodott rajtuk. A pásztorok azután hazatértek. Dicsérték és magasztalták Istent mindazért, amit úgy láttak és hallottak, ahogy az angyal előre elmondta nekik.

## JÉZUS SZÜLETÉSE

Karácsony közeledtén a mai kor embere számára talán a címben idézett szókapcsolat az, ami a legkevesebb alkalommal jut eszébe. Abban a „templomban”, amelybe a modern ember jár, ilyen dolgokról nem esik szó. Beszélnek bronzvásárnapról ezüstvásárnapról, aranyvásárnapról, karácsonyról, mert ezen eseményekhez e modernkori templomokban árleszállítások ígérete kapcsolódik, erősen hangsúlyozva, hogy az ünnepünk csakis és kizárólag az itt akciósan kapható „kegytárgyak” megvétele révén válhat teljessé. Mindezt bizonyítja, hogy X filmsztár és Y tévés személyiség is ezek segítségével találta meg a boldogságát.

A modernkori hívők serege pedig megvásárolja a „kegytárgyakat” alkalmi áron, beállítja az otthoni „házioltárban” található, korábban vásárolt holmik közé, és várja, hogy megjőjjön a boldogság, amelyet a reklámokban is látott X és Y arcán. Az pedig valahogy nem akar érkezni. Jön helyette enyhe kétely, hogy talán mégsem ezt kellett volna megvenni, hanem egy másikat ebből a fajtából, vagy teljesen márt, aggodalom, szorongás, félelem a holnap miatt, amikor majd mindezen beruházásaink következményét a családi kasszájának viselnie kell. Egyszóval: csalódás az egész, rájön, hogy átvették az új vallás „papjai”, de bevallani magának már nem meri. Bűnbakot, bűnbakokat keres, hibás mindenki, a kormány, a hivatalok, a világ, mindenki. Csalódottan ül remélt nagyszerű ünnepe romjain, lelke összetörve, de erre sincs ideje, hisz a reklámok üzenete újra a „templomba” szólítja új „kegytárgyakat” venni a küszöbön álló, új ünnepre, mert csakis ezekkel az akciós áron megvásárolható csodálatos termékkel lehet boldog ezen ünnep is, hisz X és Y már rég ezeket használja, és lám, milyen boldogok.

Hányszor és hányszor esünk bele mi is ebbe a csapdába. Mindig azt gondoljuk, hogy a külsőségek teszik széppé, bensőséggé az ünneplésünket, és rohanunk, hogy mindent beszerezzünk a boldogság „előállításához”: ajándékot, ételt, italt, fenyőfát, égősorokat, díszeket. Akcióban. Amely csak most és csak nekünk szól. Megragadjuk az alkalmat, megszerzünk mindent a várt boldogság „előállításához” az általunk kitalált recept szerint.

A nagy nap reggelén, amikor már mindent beszereztünk, összekeverjük, felforraljuk, megfőzzük, megsütjük, felvágjuk, este tálaljuk. Az íze azonban sosem lesz az igazi. Mindig valami hiányzik belőle. Épp a boldogság íze, mert mikre elfogyasztjuk, kimerültek vagyunk a készülődés izgalmaitól, a vele járó fizikai munkától, anyagi problémáinktól. Készülődünk, mégsem készültünk el. Igyekezünk, de lemaradtunk. Összeállítottuk a beszerzendő dolgok listáját, de valami mégis csak kimaradt, de nem tudjuk, hogy mi.

Nem tudjuk, mert olyan maradt ki, amit manapság a modern „templomokban” meg sem említenek, vagy ha igen, csak azért, hogy további vásárlásra ösztönözzenek bennünket. Az egymásiránti szeretet, az Isten iránti szeretet.

Mire is biztatnak? Vásárolj, ajándékozz, hogy boldog légy, hogy örömet és megelégedést szerez **MAGADNAK!** Nem másnak, **MAGADNAK.** Te boldog és megelégedett vagy, mert megvásároltad az akciós termékünket, mi is boldogok és megelégedettek vagyunk, mert a sok bóvli sikerült a hiúságodra, önzésedre építve eladni neked. Az üzlet megkötött, a „mise”, az „áldozat” megtörtént, mindenki mehet a maga útjára. Esetleges panasz elvetve, hisz mi mindenről tájékoztattunk téged, nem azt mondtuk, hogy

boldog LESZEL, hanem hogy boldog LEHETSZ, ha vásárolsz.

Átgondolva eddigi ünnepléseinket, elmaradt örömeinket, az idei karácsonyon halljuk meg az ünnep igazi nevét: ez az ünnep Jézus születése!

Miért fontos ez számunkra? Először is Isten emberré lett. Belépett a világunkba a maga testi valójában. Viselte mindennapjaink terhét. Másodszor: értünk tette. Értünk és nem önmagáért. Ajándékba adta az életünket, a világunkat, szeretteinket, de saját magát is. Harmadszor: az Atya úgy szeret bennünket, hogy egyszerűlttjé, a gyermekét adja oda értünk. Gondoljuk meg, mely szülő adná oda gyermeke életét bárkiért? Az Atya mindenkiért odaadta: gazdagért, szegényért, erényesért, bűnösért egyaránt. Csak azért, mert szeret. Cserébe is csak szeretetet kér. Mondjuk így: üzletet ajánl. Mégpedig a következő feltételekkel: én hiszek Benne, szeretem Őt, és Őérte minden embertársamat, jó és szeretetteljesen (vagyis boldogan!) élem az életemet, mindezt cserébe GARANTÁLJA az örök életet és az örök boldogságot. Mít is ígér? Mindazt, amit mi a modern kor „temploma” akciók „kegytárgyainak” megszerzésével kívánunk elérni, de sosem sikerül, pedig sem pénz, sem időt, sem életet nem kímélünk, hogy minden ott elhangzott felhívásnak eleget tegyünk.

Az Atya nem kér mást, csak azt, hogy Fiát követve, Szentleke segítségével a szeretet útját járva legyünk boldogok. Az Atya szemével nézzük a körülöttünk lévő világot, és e szeretet szellemében éljünk. Ne magamat akarjam megelégedetté, boldoggá tenni, hanem feleségemet, férjemet, gyermekeimet, szüleimet, rokonaimat, barátaimat,

ismerőseimet, ellenségeimet. Az Ő örömük lesz az én boldogságom, az ő boldogságuk az én megelégedésem. Tudjak figyelni a másik emberre, lássam meg örömeit, de nehézségeit is, osztozzam az életében, ne én legyek a középpont, hanem Isten, aki az én szívemben is meg akar születni Jézusként ezen az ünnepen. Vajon kell-e nekem Jézus, kell-e nekem Isten szeretete, a megtapasztalható boldogság, vagy futok a délibábok után, melyek elenyésznek, mikor úgy érzem, elértem őket, és a távolban újak tűnnek fel, hogy újra csak útra keljek megszerezni a káprázatot. A végtelenben, a soha el nem érhetőben keresem boldogságomat, vagy a kézzel fogható Istennél.

Mit is írok én itt össze-vissza, hogy az Isten kézzel fogható? kérdezhetnénk. Igen, látható, kézzel fogható. Ott áll mellettem, megláthatom szeretteim és minden ember tekintetében: képmásai vagyunk mindannyian. Megérinthetem, hisz hús-vér emberek. Meg kellene térnünk, visszatalálni Isten templomába, a szívünkbe. Ez csak akkor sikerül, ha karácsony ünnepén azt tudom mondani a feldíszített fa alatt: te vagy, ti vagytok számomra a legfontosabbak, az igazi ajándék, melyet minden szeretet forrásától, Istentől kaptam, bennetek látom Őt, a ti szeretetekben érzem Őt, a legnagyobb ajándék, hogy együtt lehetünk, foghatjuk egymás kezét, hogy érezhetem közelségeteket, és ne tegyünk semmit, csak egymás kezét fogva adjunk hálát ezért az Atyának, és mondjuk együtt: Eljött a nap, mit várva vártunk: megszületté a szívünkben, Szeretet. (L)

## KARÁCSONYI TÖRTÉNETEK

### TUNYOGI CSAPÓ GÁBOR: A SZENTESTE TÖRTÉNETE

Papa, papa, ugye elmeséled megint, hogy is volt azon a szentestén? – A kis Bori rövidszoknyás forgószelekként rohant át a tágas lakószobán, és átölelte az apját, aki éppen az utolsó csillagszórókat tekerte rá az embermagasságú fenyő legfelsőbb ágára.

– Naná, hogy elmondja – kiabálta Feri, aki alig maradt el húga mögött. Ő már persze méltóságán alulinak tartotta volna, hogy átölelje apját. – Ugye elmondod, apu? A szentestén a szenteste történetét... Muszáj elmondani.

– Ugyan, gyerekek! – intette le őket az apjuk, ami persze álszent képmutatás volt, hiszen titokban nagyon büszke volt arra, hogy felcseperedő gyermekei – Feri már tizenkét éves volt, Bori már kilenc – még mindig nagyra becsülték a papa meséjét. – Hányszor hallottátok már? Hiszen kívülről tudjátok! Tanultátok az iskolában is...

– Ugyan, apu! Az iskolában! Süket duma! – Feri fölényesen legyintett. – Senki nem tudja olyan szépen, mint te! Senki!

– Csodálatosan szép éjszaka volt – kezdte Bori ragyogó szemmel. – Természetesen hó nélkül, ott akkor sem volt hó, ma sincsen, az az éjszaka mégis fehérebb volt és fényesebb, mint nálunk a legtisztább téli éj... Nem, papi, igazán! Senki nem tudja ilyen szépen!

– Te lány, hiszen kívülről tudod az egészet!

– Na és? Baj az? – Bori hangja könnyörgőre fordult.

– Pont ez a hecc benne – tódította Feri.

– Jó, jó, ha mindenáron akarjátok, – adta meg magát elégedetten az apa. A két gyermek ujjongva futott a széles fotelhez, amelyen még mindig kényelmesen elfértek mindketten, illedelmesen leültek s apjuk arcára függesztették tekintetüket, amikor az helyet foglalt velük szemben, a másik fotelben.

– No hát... – kezdte az apa. – Csodálatosan szép éjszaka volt, természetesen hó nélkül, ott akkor sem volt hó, ma sincsen, az az éjszaka mégis fehérebb volt és fényesebb, mint nálunk a legtisztább téli éj. Az izzó csillagok között magasan lebegett a telihold, az egész eget földöntúli fény töltötte be, amelyet sem azelőtt, sem azóta nem látott emberfia. A Betlehem nevű városkában azonban ezt nem vette észre senki, az emberek sajnos mindig hajlottak a vakságra, s ezen bizony nem változtatott az utolsó ezerkilencszázkilencvenhat esztendő sem. A városka szűk, tekervényes utcáin fiatal emberpár botorkált küszöbről küszöbre, szállást keresve. Mindenki láthatta, hogy alig állnak a lábukon, de...

– Mindenki láthatta volna, papa, – igazította helyre Bori az elbeszélés menetét. Az apa mosolyogva bólintott.

– Mindenki láthatta volna, igazad van, Bori, de senki nem akarta látni. Mindenütt elutasították őket, mert az emberek...

– Buták és önzők – mondta a két gyerek egy hangon.

– Úgy van, és sajnos ezen sem változott semmi azóta – folytatta bólogatva az apjuk.

– Ó, ha tudták volna... – suttogta Bori kellemes borzongással.

– Hülyeség – oktatta ki a bátyja. – Akkor állatian unalmas lenne az egész.

– Hogy beszélsz? Szégyelld magad! – háborodott fel Bori.

– Hogy beszélek? Így beszélek! Talán nincs igazam, apu?

– Na, na... Amit mondtál, bizonyos szempontból igaz, de ahogy mondtad...

– Na látod! – kiáltott egymásra a két gyerek azonos szavakkal, mert mindkettő úgy érezte, az apa neki adott igazat.

– Szóval, az ifjú párt mindenütt elutasították – folytatta gyorsan az apa, meg akarván előzni a csirázó veszekedés kifejlődését. – Pedig szegény asszony már csaknem

összeesett. De hiába, akárhol kopogtattak is, minden ajtó zárva maradt. Támolyogtak hát tovább és...

Ezúttal a lakásajtó elektromos gongjának dallamos zengése szakította félbe az elbeszélést. Az apa bosszúsán ráncolta a szemöldökét, az anya idegesen szaladt be a konyhából.

– Hát ez meg mi – támadt neki szokott idegességével a férjének –, vársz valakit?

– Dehogy várok – védekezett a férfi. – Nem is tudom, ki az ör...

Az elektromos gong újra megszólalt.

– Nahát, ez aztán! – Az anya összecsapta a kezét. – Ilyen nincs! Hát már a szentestén sincs nyugta az embernek?

– Te, nem lehet, hogy... – suttogta Bori a bátyja fülébe. – Te, az lehet, hogy...

– Hülyeség – mordult rá halkan Feri. Rövid megfontolás után meg is ismételte. – Hülyeség.

A gong hangja harmadszor zengett végig a lakáson. Az anya idegesen összerándult. Az apa gyámoltalanul megemelte a vállát, torkát köszörülte, megigazította a nyakkendőjét, és az ajtó felé indult. A gyerekek követni akarták volna, de az anya visszatartott őket a lakószobában.

A lakásajtó közvetlenül a kertre nyílt, amint az gyakran előfordul földszintes családi házaknál. A kinyíló ajtó keretét ezüstös fényt árasztó köd töltötte be, s e titokzatos sugárzás közepén két árnykép állott, egy vézna férfi, fáradtan lecsüggő vállal, s egy elformátlanodott asszonyi alak.

– Bocsásson meg, uram... – A fáradságtól rekedt hang szinte csak suttogott. – Bocsásson meg, de fényt láttam... Legalábbis azt hiszem... És gondoltam... Ha megkérhetném... Ha tudnának szállást adni... Az asszonyom már összeesik... Hiszen látja, ebben az állapotban... Csak erre az egyetlen éjszakára...

– De ilyet... Ki hallott már ilyet? – A megzavarodott apa hangjából határtalan elképedés beszélt.

– Itt vannak! Ők azok! – suttogta Bori. Ki akart surranni az előszobába, de anyja a karjánál fogva visszahúzta.

– Ha csak pár órára is – könyörgött tovább a rekedt hang. – Hogy kicsit megpihenjen szegény. Hiszen már lépni sem tud.

– De hát... Hogy jut egyáltalán erre a gondolatra, ember? – tört ki az apa. – Attól félek, eltévesztette az ajtót. Ez nem hotel vagy fogadó, hanem magánlakás. Érti? Menjen...

– Nincs nekünk pénzünk, uram. Semmink sincs, nem tudnánk fizetni – suttogta végképp megtörve a hang.

– Ó hát ez... Ezt igazán sajnálom... De hát... Igazán nem tudom... – Az apa érezhetően elbizonytalanodott.

– Engedd be őket, papi, engedd be őket! – Bori hangja tisztán csengett, mint az üvegharang.

– Fogd be a szád! – kiáltott rá az anyja, s visszalökte a gyereket a lakószobába. – Maguk pedig menjenek az állomási misszióhoz, vagy az üdvhadsereghez! – kiabált az ajtó felé. – Mit képzelnek? Egyszerűen berontani vadidegen emberekhez, még hozzá éppen szentestén! Csukd be az ajtót, Ferenc, azonnal csukd be!

– Nagyon sajnálom. – Az apa a vállát vonogatta, bizonytalanságát mintha elfűjták volna. – Igazán lehetetlen kívánnak, be kell látniok maguknak is. – Becsapta az ajtót, de rövid megfontolás után újra fölrántotta. – Próbálják meg a rendőrörszobán – kiabált, pedig már nem is látott senkit. – Ott biztosan kapnak valami segítséget. Jobbra a második utca. A titokzatos, áthatolhatatlanul fénylő ködből válasz érkezett; ez azonban egészen más hang volt, tisztán és mélyen kondult, de hidegen és keményen.

– Mégse volt fény az, amit látni véltem.

Az ajtó végképp becsukódott. Az apa ezúttal beakasztotta a biztosító láncot is, kétszer ráfordította a kulcsot, aztán visszatért a lakószobába, ahol az anyja a hangosan zokogó Borit korholta.

– Ne csinálj circuszt, Bori! Mit tudod te, miféle emberek voltak? Hajléktalanok, csavargók, talán bűnözők is! Kinek jutna egyéként eszébe így bekérdznedni egy idegen otthonba? Álmunkban még a torkunkat is elvághatták volna! Ó, a kalács! Te jó ég, a kalács!

Megfordult, és kiszaladt a konyhába. Bori sírt még egy sort, Feri mély gondolatokba merülve bámult maga elé, mintha a perzsaszőnyeg mintáit tanulmányozta volna. Az apa le-föl járkált a szobában, megigazított néhány állítólag ferdén lógó képet a falon, aztán a szobájukba küldte a gyerekeket, hogy elrendezhesse az ajándékokat a gazdagon díszített karácsonyfa alatt.

A szenteste története befejezetlenül maradt. Nem is esett szó róla, soha

...

### FEKETE ISTVÁN: RORÁTÉ

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak, és még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, vagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak.

Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak. Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak, néhol kis lámpások imbolyognak, és mutatják, hova kell lépni, ámbár hiszen sár van mindenütt. Az ég még sötét, s a nappal ágát csak hinni lehet a keleti égen, s ez elég. Egyébként nem gondol rá senki, mert a búzák kikeltek már, a krumpli a veremben, s a jószág betelelt.

Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs, a tegnap gondja, mintha aludna, a mai még nem ébredt fel, s a falu csak tiszta önmagát viszi hajnali misére. A külső mozgás befolyik a templomba, és megnyugszik. Suttog még egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is megnyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: „Harmatozzatok, égi Magasok...”

Mise végére egészen bemelegedett a templom; majdnem otthonos lett, legalábbis így érezte ezt Baka Máté az alszögből, de így érezte Hosszú Illés is – ugyanonnan –; bár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, hát inkább nem érezték volna. Nagy harag volt ugyanis a két öreg között, kitartó, régi harag, aminek már formája sem volt, nem is emlékeztek, hogy ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás van, hát csak ülnek, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást, de amúgy is ráér. Fél szemmel odasandít Mátéra, hogy mozdul-e már, de Máté nem mozdul... Amilyen kutya konok ember volt világéletében – gondolja Illés –, azt akarja, hogy én menjek előbb, de abból nem eszel, pedig már a gyertyákat is eloltogatta a dékány, azaz a harangozó, szóval a sekrestyés.

Azután: csend. Illés gondol erre, gondol arra, állát belesüllyeszti a meleg nyakravalóba, és szeme szép lassan lecsukódik.

– Nem! – ijedt meg. – Ezt igazán nem szabad – és Mátéra néz, aki – úgy látszik – elaludt.  
 – Ez hát el, a híres – mosolyodik el –, pedig három hónappal fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégiscsak fiatalabb. Aztán milyen sárga a füle... akár a halotté...  
 – Jóságos Isten, csak nem lett vele valami?!... Harag ide, harag oda – a rothadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról – csendesen odamegy, és kicsit borzongva megérinti Máté vállát:  
 – Hallod-e, Máté?  
 Máté felhorkan:  
 – No! – és néz Illésre, mint a csodára. – Te vagy az, Illés?  
 – Én hát, mondom megnézlek, mert olyanformán ültél... És nézi egymást a két öreg.  
 A templomban meleg csend, a kőszentek mosolyognak.  
 – Kicsit megszédültem – hazudja Máté, de áhítattal, mert tele van a szíve, és szereti most Illést így közel látni –, már elmúlt.  
 – Na, hál Istennek, hát akkor menjünk.  
 És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

– Mi volt ez, Szentatyám? – néz fel az egyik kis pufók angyal Szent Péterre, amikor az ajtó becsukódott. – Olyan meleg lett a szívem egyszerre.  
 – Két ember kibékült – mondja a főszent, és melegen sóhajt.  
 – Csoda! – suttog a kis angyal.  
 – Hát bizony a mai világban...  
 – És most mit csinálnak?  
 – Nézz utánuk, fiam.  
 A két öreg már Illés háza elé ért. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák.  
 – Gyere be, Máté, régen voltál nálunk – mondja Illés –, lángost sütött a lányom...  
 A kis angyal kérdően néz a főszentre:  
 – Mi az a „lángos”, Szentatyám?  
 A toronyban ekkor ütött hetet az óra, s ettől a földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon.

### HORRIFIKUSZ, A RABLÓ

Estefelé József tovább akart menni övéivel. Fogta a szamarát és előlépett egy domb mögül, hogy tudakozódjék az út felől. „Már nem lehet nagyon messze Egyiptom” – gondolta. Ezalatt az Istenanya a gyermekkel az ölében a cserje alatt ült. Ekkor történt, hogy egy bizonyos Horrifikusz nevű rabló erre vette útját. Úgy ismerték őt mindenütt, mint a sivatag legfélelmetesebb rablóját. A fű földig hajolt előtte, a pálmák remegtek, datolyáikat épp kalapjába ejtették. Még a legerősebb oroszán is behúzta a farkát, ha a rabló vörös nadrágját messziről meglátta. Hét tör volt az övébe dugva: mindegyik olyan éles, hogy szét tudta velük szabdalni a levegőt. Balján kard lógott, melyet „görbe halálnak” nevezett. Vállán pedig olyan bunkót vitt, amely skorpiófarkokkal volt megtűzdelve.  
 – Hah! – kiáltotta a rabló, és kirántotta a kardját hüvelyéből.  
 – Jó estét! – szólta Mária. – Ne légy oly hangos, még alszik. A Félelmetesnek még a lélegzete is állt ettől a megszólítástól: sújtani készült, és lefejezett a „görbe halállal” – egy bogáncsol.  
 – Én vagyok Horrifikusz, a rabló – suttogta, – ezer embert eltettem már láb alól.  
 – Isten bocsásson meg neked! – mondta Mária.  
 – Hagyd, hogy végigmondjam! – sziszegte foga között a rabló. – És olyan kisgyermeket nyársaltam föl, mint a tiéd.  
 – Gonosz! – mondta Mária. – De még gonoszabb vagy, mert hazudsz.  
 Ekkor valami vihogni kezdett a cserjében. A rabló meglepetésében hirtelen a levegőbe ugrott: még senki sem merészelt közelében nevetni. De csak a kis angyalok viháncoltak. Első ijedségükben szétrebbentek mind, most azonban újra az ágakon ültek.  
 – Hát nem félték tőlem? – kérdezte a rabló bátortalanul.  
 – Ó, Horrifikusz testvér! – szólta Mária. – Milyen vidám és tréfás kedvű ember vagy.  
 Ez szíven találta a rablót és arra készítette, hogy elmondja az igazságot. Olyan lágy volt ugyanis a szíve, mint a viasz.

Amikor pólában feküdt, már akkor megborzadtak tőle az emberek. „Jaj nekünk! – mondták. – Nem olyan, mint egy rabló?” Később már senki sem jött hozzá: aki pedig véletlenül meglátta, az is mindent hátrahagyva elfutott. Így tehát egészen jól élt Horrifikusz, pedig egy csepp vért sem látott, s még egy tyúkot sem tudott volna fölnyársalni.  
 Ezért örült a félelmetesnek a lelke, hogy végre talált valakit, aki nem félt tőle.  
 – Szeretnék ajándékozni valamit a fiadnak – mondta a rabló, – sajnos azonban csak lopott holmi van a zsákomban. De ha tetszik neked, akkor táncolok előtte.  
 És Horrifikusz, a rabló táncolt a gyermek előtt. Egy teremtet lélek sem látott még ehhez hasonlót. A „görbe halált” maga fölé emelte a hold ezüst sarlójához hasonlóan, és ezalatt egy antilop kecsességével emelgette lábait, olyan sebesen, hogy már meg számlálni sem lehetett. Mind a hét tör a levegőbe röpítette és úgy ugrált keresztül a szétszabdalt levegőn, mint ahogy a lángnyelvek táncolnak. Olyan mesterien ropta a táncot a rabló, olyan pompás látványt nyújtott fülkarikáival, hímzett övével és a kalapjába tűzött tollal, hogy Szűz Máriának könny szökött a szemébe. Még a pusztai állatai is odalopakodtak; körbeálltak és farkukkal verték az ütemet a homokban.  
 Végül a rabló kimerülten Mária lábához ereszkedett és ott rögtön el is aludt. Józsefék már messze jártak, amikor végre felébredt és újra útnak indult. Ekkor észrevette, hogy már nem félnek tőle. „Hiszen puha szíve van” – mesélte az ugrógér mindenütt. „Táncolt a gyermek előtt” – sziszegte a kígyó.  
 Horrifikusz a pusztában maradt, lemondott a „Félelmetes” névről. Öreg korára derék szent vált belőle, de annak titoknak kell maradnia, hogy miként nevezik a kalendáriumban.  
 Ha egyikőtök talán eltitkol vagy rejteget magában valamit, de a szíve puha maradt, akkor nyugodt lehet, mert Isten ugyanúgy megbocsát neki a gyermek kedvéért, mint Horrifikusznak, a rablónak.

### TAMÁSI ÁRON: MEGVÁLTÁS

A csordapásztorok sokat emlegették ama napokban az időjárását, amely enyhe volt és örökkön fénylő. Nem is lehet csodálni a pásztorokat, mert ők igen megszokták volt, hogy az

esztendőnek abban a szakában folyton borongjon az ég. Más esztendőekben változékony szelek fújnak olyankor, legfőképpen a nagy tenger felől. S gyakran hoztak futó esőket

is azok a szelek, melyekben a cédrusfák már fázósan sírdogáltak. Ilyen időjárásra azonban, mint ebben az esztendőben, s éppen télnak idején, még az öreg pásztorok sem igen emlékeztek. Mintha Kánaán sok reményt üzent volna az idén, vagy mintha a Jordán a rabság dalait már-már felejténé, úgy tartanak, harmadik hete már, a fénylő nappalok és az enyhe csillagos éjszakák. Az egyszerű emberek kezdtek legendákat is szőni már, hogy vajon mi lehet az oka ennek a szokatlan időnek. Az ég örökkön ragyog, és a föld valósággal megújul! Bizonyosan valami nagy esemény van készülében, vagy talán egyenesen vége szakad a római rabságnak. De az is lehet, hogy csupán szegény emberek vándorolnak, egyik tartományból a másikba, s nekik akar kedvezni az idő. Vagy talán csak két kiválasztott ember bolyong valahol az utakon, ki mind a kettő szerfölött kedves az Isten előtt; valami üzött próféta talán és egy erényes hajadon, akikről úgy vagyon megírva, hogy bánatukban a nap heve béragyogja őket, szükségükben táplálja a föld, és éjjeli félelmükben előttük járjanak a csillagok. Hát nem lehet tudni. S úgy látszott, hogy immár nem is fogja megtudni senki, mert hamarosan eljött a nap, amikor a legendák elnémultak. Mert azon a napon felhők sereglettek minden irányból az égre, és az égen egymással hadakoztak azok a felhők. Ugyanakkor zavargó szelek is indultak, amelyek északról és délről, a nagy tenger felől és a kicsi Holt-tenger felől, egyaránt fújtak. A hegyek is morogni kezdtek a szelek alatt, és panaszkodtak a fák; a madarak pedig összevissza repültek, és a nyájak nyugtalanul forogtak.

Egyszerre bolydult meg ily nagyon az idő, valamivel a déli naptörés után. S ahogy esett alább és alább a nap, egyre jobban fújtak a szelek, és mordultak a felhők. Majd nyugatra indultak lassan, és arrafelé mentek folyton, mintha a sok reménységet, és a jó örömhírt mind a tengerbe akarták volna vinni. Csak a "Júdai sivatag" felől, mely ama Holt tenger partján fekszik, csak onnét érkezett olyan szél, amely otthon maradvá keringett a hegyek körül, futkosván a majorokban is, miközben bőgött száraz torokkal.

Akkor a nyájak összebújtak a jajgató mezőkön.

Egyszerre úgy megvadult a világ.

S a legvadabb éppen a hebroni út mellett volt, Betlehem környékén, ahol a ciprus-bokrok és a magányos tölgyek között jó legelők terültek el. Azon a tájékon volt a majorja ama gazdag Furifángosznak is, aki nagy kapzsi és sanyargató természetéről híres volt egész Bethlehem környékén. Csak juhokban két nagy nyája volt neki. Azt a két nyáját mindig együtt járatta az ő két pásztora, habár Furifángosz gyakran megparancsolta a két pásztornak, hogy legeltessenek külön, mert azon a módon jobban élnek és kövérednek a juhok.

Páriás hajlott is volna a gazda szavára, mert öreg volt immár, és szerette bölcsnek mondani magát. Hóreb azonban, mihelyt a nyájakkal elhagyták a majort, sohasem ügyelt sokat arra, amit Furifángosz megparancsolott. Így történt azon a napon is, abban a bolond időben.

- Hát nem jobb együtt? - kérdezte.

Az öreg Páriás bölcsen bólogatott. S látván a fiatal Hóreb, hogy nem szűnik, hanem még egyre csak vadul az idő, és a sivatag felől folytonosan erősebben söpör a szél, napnyugta előtt azt mondta:

- Hajtsuk haza a nyájakat!

Páriás gondolkozott egy darabig, majd csakugyan elindították együtt a két nyáját, hogy haza hajtsák a juhokat a majorba. Útközben emberekkel is találkoztak, akikkel szokás szerint váltottak néhány szót. S eme kevés szó között azt a hírt mondta az egyik ember, hogy a hebroni úton valami szamaras vándorokat látott, akik szállás után kérdezősködtek. Azt mondták, hogy valahonnét Galileából jönnek, s már két hete

vándorolnak az enyhe és fénylő időben, ami lám, nagyon megromlott hirtelen. Nem akarnák hát legalább a mai napon tovább folytatni az utat.

- S ezért szállást kerestek - mondta az ember.

- És kik voltak azok? - kérdezte Páriás.

- Az egyik vándor - így felelt az ember - valamiféle barkácsoló és szelíd férfiú volt, a másik pedig egy sugárzó orcájú fiatal nő, aki áldott állapotban van.

Valami különös, szomorkás melegség öntötte el Páriás szívét.

- S találtak-e szállást? - kérdezte.

- Nem tudom - mondta az ember.

S azzal tovább is lépett, hogy dolgára menjen; Páriás pedig a nyáj után nézett, melytől egy kicsit elmaradt volt. Egy kevés idő múlva a hírmondó azonban még visszafordult, s odakiáltotta az öreg Páriásnak:

- Arra mentek, az örmény majorja felé.

Egyedül Deribán lehetett csak, akit a hírmondó ember felemlített, mert a közeli környéken más ember nem lakott. Deribánnak pedig valóban volt egy elhagyott majorja, s nem is messze Furifángosz gazdag tanyájától. Különben jámbor fekete ember volt amaz örmény, abból a gömbölyű fajtából, amilyen még itt-ott és néhány akadt a tartományban. A rongyos istállójában volt néhány barma is neki, ökor és szamar, úgy tetszik. De a barmaival ő keveset törődött, mivel jobban szeretett a közeli Bethlehem városában időzni, mint künn a majorban. Az öreg Páriás elérte a nyáját, és ballagván a nyáj után, még mindig a barkácsoló férfiúra gondolt, és a sugárzó orcájú fiatal nőre, aki áldott állapotban van.

- Bizton szerencsével fognak ott járni - mondta magában, de mégis oly hangosan, hogy a Hóreb füle is felvegye a szót, mert jólesett volna neki, ha ezekről a messzi vándorokról még beszélnének valamit. Hóreb azonban nem felelt, s nem is kérdezett semmit. Talán nem is akart, de az is lehet, hogy figyelmét a juhok vették el mert azok szerfölött kezdtek nyugtalanodni. Egymásba bújtak egészen, máskor pedig csomósan állottak meg, mintha megzavarodtak volna egészen. Maga az ég pereme is, túl a hebroni úton és egészen félkörben, lobogva kezdett égni, mintha amott a messzeségben örvendező tüzeket gyújtottak volna mindenütt. S mire a két nyáját behajtották volna valahogy a majorba, már tűzben volt valósággal az egész nyugati ég. S látván eme szokatlan dolgot, magát Furifángoszt is aggodalom foghatta el a juhok miatt, mert a terelő pásztorokat már ott várta a major határában. Amikor azonban baj nélkül megérkezett a két nyáj, s szokott helyükön meg is telepedtek mind a juhok, akkor megennyhült magában a gazdag Furifángosz is; s csak úgy, hogy szóljon is valamit, megkérdezte:

- No hát, mi újság van a világban?

- Nem sok - mondta az öreg Páriás. - Csak valami szamaras vándorokat láttak a környéken.

- Fő dolog, hogy a juhokkal nincs baj - folytatta a gazda.

- Azokkal nincs - szólott az öreg pásztor.

A megnyugvás egészen elterült a gazdag Furifángosz arcán, még az a puha arab csizmája és jó meleg posztó szokmánya, amit gazdagon viselt, még az is örvendeni látszott. Oly nyájassá tette őt magát is az öröm, hogy még Hórebhez is kedves szavakkal szólott, ámbár azt igen ritkán tette meg azelőtt, mert Hóreb nyers természetű pásztor volt, és lázongásra hajlamos is.

- Hát te, Hóreb! - nevetett rá a fiatal pásztorra. - Mondj már valamit te is!

Éles fekete szemével Furifángoszra nézett Hóreb, s miközben a szél meg-meglebbentette szőrös mellén a rongyos inget, így szólt:

- Ha azt akarod, uram, hogy én is fecsegyek, akkor add nekem a nyáját.

Most ezen a válaszon is nevetett Furifángosz, holott máskor az ilyen beszédért inkább lázadónak mondta volna a fiatal Hórebet. Vagy egyenesen rabló zsványynak, pedig ő volt az, maga Furifángosz, akit a környékbeli emberek egyszerűen csak "gomorrai tolvaj"-nak neveztek, mert abból a helységből származott Bethlehem környékére, ahol aztán sokat összeharácsolt magának. Nagy élvezettel nevetett Furifángosz. Aztán megnyugodva, és magát ki is mulatva, elment a puha csizmaiban, hogy a közeli házában pihenőre térjen. S mivel el is nyugodott volt már a nap, mely még az előbb örömtűzbe vont a puha eget, hát a két pásztor is elvégezte még, amit olyankor mindennap végezni kellett. Aztán ők is tüzet raktak a felszárnyú kaliba alatt, amely ott feküdt a juhok éjjeli szállása mellett. Ott a tűznél kevés pimpos sajtot ettek, amihez valami hamuban sütött és megszáradt pogácsát rágtek. Utána pedig leheveredtek a hamvadó tűz mellé, és a hideg éjszakában lassankint gomolyagba húzták magukat. Éjféle idő lehetett már. S akkor egyszerre arra ébredt az öreg Páriás, hogy a juhok kolompja és a bárányok csengője szól valamennyi. Valami baj lehet, gondolta rögtön; bizonyosan tolvajok járnak, vagy éppen sakálók környékeznek a nyáját. Felült alvó helyén, majd meggörnyedve kibújt a kalibából, hogy vajon mi lehet.

A juhok összebújva, egymás mellett szorosán álltak. Egyetlenegy sem volt közöttük, amelyik mozdult volna, legalább egy mozdulatot. A kolompok azonban és a csengők mégis szóltak. Páriás ámulva állott az ég alatt, amely egészen kiverődve ragyogott, milliő lüktető csillagával különös, örvendő fényben ragyogtak a csillagok, de a legcsodásabb mégis az a csillag volt közöttük, amelyik valósággal leszállt az égről, és ott tündöklött az örmény majorja felett, majdnem a tetején a barmos istállóknak, amelyet meleg fényességbe borított. Visszament Páriás a kalibába, hogy felserkentse álmából Hórebet is.

- Ébredj, egy csillag leszállt! - mondta neki.

Bár meg sem értette Hóreb a szót, szokása szerint rögtön felült a helyén. A csillag fénye még oda is úgy elhatott, hogy a ragaszkodó álmat is látni lehetett a Hóreb arcán; s valamint azt is, hogy a baj zavarában rebeg a szeme.

- Mi az, mi az?! - kérdezte végre:

- Az örmény istállójára leszállt egy csillag! - mondta Páriás.

Hóreb csak most értette meg, hogy mi baja van az öreg Páriásnak. Mérgében rúgott egyet, s aztán visszafeküdt. Az öreg pásztor dűnyögött még valamit, majd pedig azon kezdett gondolkodni, hogy vajon mit csináljon. Hiszen a csengők és a kolompok még mindig és szüntelenül dallamosan szólnak, az éjszaka fényességgel van teli, s lám, ez a megátalkodott Hóreb mégis alszik...

- Hát én megnézem azt a csillagot - határozta el hirtelen.

S el is indult a Deribán istállója felé, de csak akkor ámult el igazán, amikor oda is ért az istálló ajtajába. Mert bent a jászolban, sugárzó szép örömben, egy fiatal nő feküdt, aki ott fiat szült. Egy szelíd férfi ott szorgoskodott a bajban és az örömben, de csak buzgólkodott inkább, mert hasznosan cselekedni ügyetlennek tetszett. Egyszer az anyát takargatta, máskor pedig a kisdedet kívánta volna babusgatni. S odagyűlvén a barmok is, mintha segíteni akartak volna annak a szelíd férfinak, úgy bólogattak, és fűjták bólogatva a meleg párát, hogy talán melengessék a kis csemetét. És látván mindezeket Páriás, egy helyben és mozdulatlanul ámuldozott, de a szívében oly nyugtalan volt, hogy megszólalt abban is a csengő, akár a bárányok nyakán. Ily örömben mit tegyen, azon gondolkodott; majd gyorsan visszament a kalibába, és rángatni kezdte Hórebet, hogy magával vigye a fényes

istállóhoz. Hóreb fel is ült fektéből ismét, de mordulva azt kérdezte, hogy Páriás bolondult-e meg, vagy pedig egyenesen oroszlanok jöttek a nyájra. Az öreg most elmondhatta volna az ámuló szavakat, de jóformán szólani sem tudott értelmesen, hanem csak egy kisdedet emlegetett, az örmény barmainak csodálatos viselkedését, valamint ismét egy fényes csillagot. De úgy egymásba keverte, s megvegyítette mindezeket, hogy Hóreb előtt már az ég és a föld sem állottak úgy, ahogy a tegnapi. Mégis engedett az öreg Páriásnak, s kibújt a kalibából. Künn aztán megálltak a lobogó csillagok alatt, s ott Páriás ismét magyarázni kezdett, mutogatván is az örmény majorja felé. De ahogy álltak egymás mellett a fényes éjszakában, hát egyszer észrevették, hogy jön a gazda is, maga Furifángosz, s egyenesen feléjük tart. Furcsa és torz bámulat volt az arcán, s a ruhája pedig rendetlenül állott a testén, mintha hirtelen veszedelem húzta volna ki az ágyból. Még oda sem ért egészen a két pásztorhoz, már a leszállott csillagra mutogatott, majd az örmény istállóját említette, ahonnan mintha örvendetes éneket hallana folyton.

- Menjünk hát oda! - kiáltott lelkesen Páriás.

Mivel azonban Hóreb nem akart menni, Páriás buzdítólag kezdett beszélni, és elmondta nekik mindazt, amit az istállónál látott. Furifángosz még jobban megrettent attól, amit hallott; Hóreb azonban, mint akiben sérelmek szakadnak fel, olyanformán kezdte forgatni éles fekete szemét. Sőt, hallván a hideg istállót, melyben gyermek született, s a kisdedet a jászolban a puszta szalmán, s valamint az oktalan barmok igyekezetét, hamarosan olyan indulatra tüzelte magát, hogy Furifángoszban, de még Páriásban is, valóságos ijedelmet keltett. Majd meg is ragadta vállban az öreget, és szinte kiáltva mondta neki:

- Bolond és együgyű vénember, te! Hát hova hívsz engem? Azt hiszed talán, hogy nem láttam én elég nyomorúságot eddig? Nézz reám, ha nyomorúságot és szegénységet akarsz látni! A testemet nem a ruha melegíti már, hanem a szőr! A lábam dideregve bújik ki a rongyos kapcából! S a nyelvem száraz és sovány, mert nincs neki itala és étele! Hát így menjek én nyomorúságot látni, szülő anyát a barmok között, csecsemőt a szalmán és tehetetlen férfiút csillagfényben!...

Azt hitték, mindjárt az eszét is elveszti, úgy lázadott Hóreb.

De mit tegyenek. Sem mondani, sem cselekedni nem tudtak semmit. S ahogy ott álltak, nagy ijedelembe és tehetetlenül, egyszerre megmozdultak a juhok, majd a csengők és a kolompok dallamán megindultak amaz istálló felé, melyre leszállt a csillag. Nagy dühösséggel Hóreb a nyáj elejébe ugrott, de a szelíd juhok nem mutattak semmi ijedelmet, hanem bátran átgázoltak rajta, s mintha maga a föld indult volna meg alattuk, úgy mentek, puhán és hömpölyögve, a fényes istálló felé. S mentek ők is az özönlő juhok után.

Amikor pedig oda érkeztek ama istállóhoz, furcsa és csodás dolgot kellett látniok, mert a juhok első két lába bégörbült valahánynak, majd úgy ereszkedtek mind a földre, mintha térdre állván, imádni akarnának valakit. Látván e csodadolgot, Páriás is térdre ereszkedett a juhok között. Hóreb magával küzdött. Először csak a fejét hajtotta le a nagy fényességben, de aztán összeszorított ujjai lassan kisimultak, az arca megnyugodott, és a szelídség gyűlni kezdett rajta; végül pedig, az öreg pásztor mellett térdre ereszkedett ő is.

Furifángosz remegve állt a fényben. Majd egyszerre és egészen a földre borult. Csend lett, amely mély volt és magas. Valami éneket hallottak és égi zengzetet. Így múlt az idő.

Aztán a zengzetes fényben Furifángosz felállt, és olyan volt az arca, mint akit megváltott a csoda, melynek tanúja lehetett. A lelke ott ült a két szemében, és szeretettel nézett Páriásra és Hórebre, az ő két pásztorára.

Majd szólott is hozzájuk, mondván:

- Páriás és Hóreb, keljetek fel!

A két pásztor felállt.

- Mondjad, uram! - biztatta Páriás.

Furifángosz a két pásztor vállára tette a két kezét, és így szólt:

- Nektek adom a nyáját.

S ahogy szólott, ilyen nagy dolgot mondván, az égi zengzet is mintha erősödött volna, és a fény még jobban ragyogott. Majdnem könnyezett Páriás a boldog kábulatban, és mosolyogva nézett Hóbre, aki szintén boldognak látszott.

Úgy álltak. Furifángosz a földre szegezte a szemét, és sokáig nagyon gondolkozott. Aztán fölemelte szelíden a fejét, és azt kérdezte a pásztoroktól:

- Akarjátok-e azonban, hogy a gyermekeim éhen haljanak?

- Nem akarjuk! - mondták a pásztorok.

- Hát akkor a juhok teje maradjon az enyém - szólott Furifángosz. A juhok nyugtalankodva mozdultak meg, Furifángosz pedig ismét sokáig gondolkozott, majd azt kérdezte:

- Akarjátok-e, hogy a vendégeimet ne tudjam hússal megkínálni?

- Nem akarjuk - felelték a pásztorok.

- Akkor hát a juhok húsa maradjon az enyém - mondta Furifángosz. A fény inogva lebbent meg az istálló tetején, s mint a gyenge piros harmat, valami hullt is belőle a földre. Közben Furifángosz ismét tusakodni látszott, majd azt kérdezte a pásztoroktól:

- Akarjátok-e, hogy a családom és én mindig fázódjunk a hidegben?

- Nem akarjuk - mondta a két pásztor.

- Hát akkor a juhok gyapja maradjon az enyém. S ezt mondván Furifángosz, a juhok nagyon nyugtalankodtak, a piros harmat bővebben szállott a földre, és az égen egy csillag imbolyogva a semmibe hullt. Furifángosz azonban újabb csodákat látott mindezekben, kitérta hát a két adakozó karját, és a megváltás könnyű örömeiben véglegesen így szólt:

- Egyébként a tiétek örökre a nyáj.

S ezt mondván, magához ölelte a két pászort. Azok pedig, a betlehemi csillag fényében, boldogan hajtották a fejüket a Furifángosz mellére, miközben a kisdud Gyermekek, odabent a jászolban, valami okból sírni kezdett.

### MI A SZERETET?

*Egy tudományos felmérés részeként kutatók megkérdezték néhány 4 és 8 év közötti gyermeket arról, hogy szerintük mi a szeretet. (forrás: internet)*

„Amikor nagyinak begyulladtak az izületei, nem tudott már előrehajolni, hogy kifesthesse a lábán a körmeit. Most mindig a nagypapa festi a nagy körmeit, pedig neki is izületgyulladás van. Ez a szeretet.” (Rebeka – 8 éves)

„Amikor szeret valaki, akkor máshogy mondja ki a neved. Valahogy érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved.” (Zsolti – 4 éves)

„Ha nem gondolod komolyan, akkor nem is kéne kimondanod, hogy szeretlek. De ha komolyan gondolod, akkor szerintem sokszor ki kell mondani. Az emberek hamar elfelejtik.” (Júlia – 8 éves)

„A szeretet az, amikor anyu a legfinomabb csirkehúst odaadja apunak.” (Eszter – 5 éves)

„A szeretet olyan, mint amikor egy kicsi öreg néni és egy kicsi öreg bácsi még mindig barátok, még azután is, miután jól megismerték egymást.” (Tomi – 6 éves)

„A zongoravizsgámon egyedül voltam a színpadon és nagyon féltem. Odanéztem a közönségre, és apu ott mosolygott és integetett. Csak ő mosolygott. Ezután már nem féltem.” (Csilla – 8 éves)

„A mamim jobban szeret engem mindenkinél. Senki más nem ad nekem esti puszit, mielőtt elalszom.” (Klári – 6 éves)

„Ha jobban szeretnél szeretni, akkor egy olyan baráttal kezd, akit utálsz.” (Nikolett – 6 éves)

„A szeretet az, ami Karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani.” (Robi – 7 éves)

Forrás: KOINÓNIA 2007. január

### ÉLJEN A MAGYAR NYELV!

A leghosszabb magyar mondat, ami visszafelé olvasva is ugyanaz...

„Kis erek mentén, lép sík ölén, oda van a bánya rabja, jaj Baranyában a vadon élő Kis Pálnét nem keresik.”

Na ezt csinálja utánunk bármelyik nyelv!

### TANULSÁGOS TÖRTÉNET – A VALÓDI GAZDAGSÁGRÓL

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre hétéves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él. Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

- Nos, mit gondolsz erről az útról?

- Nagyon jó volt, apa!

- Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?

- Igen.

- És mit láttál meg mindebből?

- Azt, apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fényvel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm apa, hogy megmutattad, milyen gazdagok is lehetnénk.

### A LAKATLAN SZIGETEN

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azért imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap

kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten. Aztán egy napon, amikor

elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen leégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett. „Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Már kezdtem megbarátkozni az egyedüllet gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvennem tőlem?” – kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van. „Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a *lakatlan* szigeten” – felelte a kapitány.

*Életünkben vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszítettnek érzünk, mert annyi rossz dolog történik velünk. De ha bízunk Istenben és hozzá fordulunk, minden negatív történéssre lesz egy pozitív válasza...*

## VISSZATEKINTŐ

### CSALÁDI NAP

December 11-én tartottuk meg az adventi családi napunkat. Az adventi gyertya meggyújtása után a plébánián folytatódott programunk. Ping-pong, csocsó, rajzolás, valamint egy, az adventhez, valamint a karácsonyi időhöz kapcsolódó teszt kitöltése adott feladatokat a csapatoknak.

Az este végén zsiroskenyér party következett teával, idősebbeknek forralt borral.

Köszönetet mondok mindenkinek, aki segített abban, hogy megvalósuljon ez a családi délután. Közös a lényeges dolgokkal – gyermekeinkkel, az ő kikapcsolódásukkal, ezzel együtt saját magunkkal – foglalkoztunk, és a gyermekek örömeiben, felszabadultságában, lelkünk nyugalmaiban Jézussal is találkoztunk. Azt az alkalmat, ahol ennyi vidám gyermek és felnőtt együtt van, nem hagyja ki Urunk, ott megjelenik! (🔔)

### ÉLŐ BETLEHEMES



Az idei évben ismét megtartottuk az Élő Betlehemes előadást, mely szerintem egyedülálló a környéken, de talán az országban is. Lelkesen készültek

a szereplők a műsorra, szerencsére mindenki vállalni tudta a tavalyi szerepét. Köszönetet mondok mindenkinek, aki elősegítette a betlehemes megtartását, és át tudtuk adni a szeretet üzenetét a megjelent nagyszámú közönségnek. A műsorról készült DVD 1.500,-Ft-os áron megrendelhető. (🔔)



### VIDÁM PERCEK

Áll a székely juhász a réten a botjára támaszkodva. Arra megy a többi juhász, meglátják, kérdik tőle:

- Hát te meg mit csinálsz?
- Gondolkodom.
- És hol a fenében van a nyájad?
- Azon gondolkodom...

**Ünnepeink:** December 25. szombat: 11 órakor ünnepi szentmise

- December 26. vasárnap: Szent Család vasárnapja: családok megáldása az igeliturgiában. Az Igeliturgia végén bor megáldása.
- december 31. este 5 óra: év végi hálaadás,
- Január 1. szombat: Szűz Mária, Isten anyja főünnep
- Január 2. vasárnap: Urunk megjelenése

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápasteszér ©  
Kiadásért felel és szerkeszti:  
Leitner Pál állandó diakonus

#### Elérhetőségek:

**Horváth Tamás** plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259  
**Leitner Pál** állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735